

wõinud ette wõtta. — Eena ja Euisa, kes sest midagi ei teadnud, panid imeks, et koer iggakord hambid ärritas kui Niggulas liggi tulli. Näddal pärrast sedda tullid ühel päwal kolm tuggewad wõerast meest ja tahtsid waesid lapsi ning nende koera endale tallutajaks. Agga et nende teekond wägga pik olli sellepärrast jäiwad lapsed maha ja saatsid koera üksi wõerastele jahiks. Ohto otasid nemad koera taggasi, koer ei tulnud; õõ tükkis peale ja sundis wässind lapsi maggama, agga nende sõbber Euupluup ei tulnud koddo. Nemad otasid enam lestkõoni ja kuulastid kas koer ei piddand ukse tagga kraapima ehk haukuma, kunni nad wiimaks murre ja wässimuse pärrast maggama uinustid. Teisel õnikul üllesärkades lootsid nemad et koer nende affeme kõrwas piddi puhkama; ka seegi lootus jäi tühjaks. Näüd ruttasid nemad senna paika, kus nemad igga õniku koeraga teekäijade tullemist otasid, agga ka siin ei leitud koera, egga teadnud keddagi kes neil teel wasto tulli koerast sõnumid anda, kunni wiimaks Niggulas tulli ja neile rääkis, ludda need kolm wõerad koera warrastanud ja rikka Inglasele kallid inna eest ärra milnud. Lapsed ehmatasid selle kurja sõnumi peale nõnda ärra et nad koddo tõttasid, issa aua peale maha istusid ja seal nuttuga oma süddame koormat plüüdsid fergitada. Siin plüüdis teine õdde teise süddant fergitada, agga kust troosti wõtta kui südda abastust täis on.

Nelli pikka kurbliko päwa olli jubba pärrast koera ärraladdumist möda läinud ja ilka jooksid laste silmawee-pissarad weel nende toitja järrel. Kui wies õõ möda jõudnud seal ärratas õnikul Eena rõemu elli norema õe unest. „Euupluup!“ kiffendas Eena wabbisewa teelega, ja otsego olleks pikse-nool tedda putunud, teggi Euisa äkkitselt silmad lahti ja hüdis rõemuga: „Euupluup!“ ja kargas affemelt ülles. Euupluup lamās õppinud kombel laste affeme jalges otas maas, tõstis kutsmise peale õma pääd ja liputas sabba; agga tema suured lahked silmad ollid kitsaks prauks kokko paistetanud ja üsna wõeraks läinud. Paljo, õffalt süggawad ja otsego noa terraga leigatud hawad, mis tarretand werrega kokko liimitud ollid, teggid koera näo wõeraks. Tema lael, pä ja niina ollid tursund; laela ümber jooksis üks werrine kriips, sest nahk olli kõige karwadega maha aetud; jallad näitasid nisama paistetand ja tükkalt werri-marrastil, mis wälja näitas et koer pikka teed olli käinud. Agga siin, armas luggeja, nääd siina läbe hallastaja ning armoeitlikku Samaria naiste lujjud, kes nuttes leige weega koera hawad puhastawad, klaasi tülka hawust wälja noppiwad, hawu õlliga wõidwad ja nartsude sisse mahiwad. Wõtte sedda luggedes, waljo süddamega inimesed nõuks, ellajade wasto armoeitlikud olla, kedda Inimäl kui teid maa peale on loonud, ja kellele Tema kui teile rõemu ja wallutundmist süddamesse pannud! Ei